

[Hanne Severinsen]

Palæstinaproblem. Vi vil have bosniske flygtninge til overalt dagligt at minde os om, at de har mistet deres hjemland, og at Europa var ligeglad.

Først og fremmest må vi hjælpe på stedet. Vi må af al magt forhindre de rædselsfulde etniske udrensninger også for derved at undgå at spille serbernes spil og gøre det lettere for dem at slippe af med folk, der så som store flygtningestrømme vil bære ved til, at det beklagelige lurende fremmedhad vil stikke sit hoved frem.

Desværre er det ikke kun i Europa, der er problemer. På verdenstopmødet i Rio var alle de mange globale problemer på dagsordenen: den manglende udvikling i den tredje verden, fattigdommen, forureningen, befolkningsvæksten, udbredelse af ørken, fældning af regnskove, naturkatastrofer – menneskeskabte som uforklarlige.

Der er nok at tage fat på, men verden har også med den tekniske udvikling fået bedre muligheder for at vende udviklingen. Der er masser af potentiale, ressourcer og virkelyst overalt i verden, der venter på at blive brugt. Dertil kommer, at det FN, som verdenssamfundet drømte om at skabe efter Anden Verdenskrig, nu endelig kan realiseres. Tiden med ørkesløse Øst-Vest-konfrontationer og et lammet Sikkerhedsråd er slut. Det bliver nemmere at gå direkte til problemernes kerne, når de ideologiske udenværker er lagt væk. Vi er enige om, hvad der er problemets kerne, nu mangler vi så at følge det op med handling.

Det er glædeligt, at FN nu er blevet i stand til at kunne enes om fredsbevarende operationer. Danmark bør fortsat yde sit bidrag til den kollektive sikkerhed. Men i takt med de øgede opgaver er det nødvendigt, at landenes forsvar indrettes, så man hurtigt kan sende trænede tropper af sted. Foreløbig har de danske tropper levet op til de forventninger, vi har stillet; de har fået et godt ry, selv om de har måttet optræde i særdeles vanskelige roller. Det er vi sikre på også vil ske i Sarajevo.

På længere sigt må vi forudse, at det vil være svært at opretholde frivillighedsaftalen. Problemstillingen vil forhåbentlig forsvinde, efterhånden som FN's forpligtelser blive mere almindeligt kendt, ikke blot blandt soldaterne, men også blandt deres pårørende.

Da FN blev oprettet, blev det understreget, at FN ikke skulle løse alle problemer; man

måtte også bygge på regionale organisationer. Sådan har NATO virket, og man må også håbe på, at CSCE en dag vil blive et europæisk minisikkerhedsråd med henblik på at feje for egen dør i Europa. NATO og Vestunionen vil i stigende grad kunne løse entreprenøropgaver for FN og CSCE.

I disse år har også Europarådet fået en ny og interessant opgave. Europarådet er en organisation, der blev dannet efter anden verdenskrig for at sikre demokrati og menneskerettigheder. De første mange år kom det kun til at gælde det halve Europa. Nu banker alle de nye demokratier på døren, Europarådet er blevet den første station, det første blå stempel, for deres frihed og for deres demokratier. Og som sådan arbejder Europarådet ihærdigt for at sikre, at også de nye medlemsstater først og fremmest overholder bestemmelserne om menneskerettigheder og mindretalsbeskyttelse. Derfor blev optagelsesbetingelserne ikke en formalitet, men en grundig gennemgang af de enkelte ansøgerlandes forhold.

Målet er, at alle de europæiske CSCE-lande en dag er medlemmer af Europarådet, men det kræver en definition af, hvor Europas grænser går. Med Rusland som medlem er det i hvert fald blevet ret meget videre end det, vi lærte i skolen: at Europa går til Uralbjergene.

Danmark er medlem af FN og dermed også af ECE, vi er medlem af NATO, CSCE, OECD, Europarådet, EF, Baltisk Råd og Nordisk Råd. Det vil være naturligt efterhånden at finde ud af, i hvilket mønster alle disse organisationer skal arbejde. Men for mig at se er der kun ét svar på det nationalistiske opsving; det er et stadig tættere europæisk samarbejde, og vel at mærke et samarbejde, der forpligter, ellers er det bare tomme ord.

Vi har brug for en stærkere europæisk integration, vi bliver nødt til i fællesskab at finde løsninger bl.a. på problemet med de mange flygtninge i Europa. Jeg håber derfor, at vi hurtigt når til en afklaring med de andre EF-lande om det danske særstandpunkt, og videre, at det sker på en måde, så vi får løst op for den krise, Det Europæiske Fællesskab i øjeblikket befinder sig i. Det er nødvendigt, at vi kommer videre med et tættere europæisk samarbejde.

Modellen med det tættere regionale samarbejde trænger til at blive eksporteret, der er brug for den overalt i verden. Der er ingen tvivl